

San Francisco

Az oaklandi tűzvész idején G. lakótársa egy éppen náluk meghúzódó lánnyal követte a tévében az eseményeket. A lány és G. lakótársa alig ismerték egymást, de mégsem okozott meglepetést, hogy mindketten felajzott állapotba kerültek a látottaktól.

G. lakótársa hirtelen felpattant és szó nélkül kiviharzott a nappaliból. A lány nem vette zokon. Hozzászokott az efféle viselkedéshez. Egy idő múlva azonban kezdte magát furcsán egyedül érezni. Rövid tépelődés után felállt és követte G. lakótársát a szobájába. A fiú az ablaknál állva a füstölgő, vörös égre meredt és maszturbált.

– Tudod – szólt, amikor észrevette az ajtónál megmerevedett lányt –, a katasztrófák mindig beindítanak. – A lány kibámult az ablakon, és szótlánul vetkőzni kezdett.

Párizs

G.-nek ajtóra volt szüksége, mivel valami vakmerő egyén oly módon tört be a lakásába, hogy az ajtaját előbb egy baltával széthasogatta. G. béketűrő ember hírében állt, de azért ez a cselekedet – és az ajtó hiánya – kihozta a sodrából. Ugyanis tisztában volt avval, hogy Párizsban az ajtó fontos kelléke egy lakásnak. Máshol is, de azért Párizs az Párizs, csakúgy, ahogy London az London, és New York az New York. Ajtóilag értve.

Barátnőjét megbízva a lakás őrzésével, elautózott a legközelebbi nyílászárók eladásával foglalkozó üzletbe. Az eszébe sem jutott, hogy vásároljon egyet, mivel pénzügyileg nem állt valami jól. Csóró volt, mint általában. De ez zavarta őt a legkevésbé. Negyedórányi keresgélés után rátalált a megfelelő ajtóra. Vastag tölgyfa ajtó, rézkilincssel és egy helyes kis leselkedővel. G. megkérte az egyik bolti eladót, hogy segítsen kivinni az ajtót bogárhátú Citroën-jéhez. Az eladó készségesen engedelmeskedett, és miután közösen felkötötték a súlyos ajtót a pöttömnyi kocsitetőre, G. barátságosan megköszönte a segítséget, beült a kocsiába, elfordította a slusszkulcsot, mosolyogva vizslátot intett a mit sem sejtő elárusítónak, és hazavezetett, hogy felszerelje új szerzeményét az ajtó nélküli, huzatos lakás bejáratára.

Amszterdam felé

G. a folyó felé tartott, csúcsforgalomban, a belvároson keresztül. Soha nem szerette a tömeget, próbált most is az üresebbnek tűnő járdákon haladni.

Sikerrel járt. Alig volt előtte valaki. Háta mögött viszont lépteket vélt hallani. Női fecsejt hozzá. Kellemesen hangzott. Élvezte.

A hátranézést halogatta, de elképzelte a két nőt: az egyik barna, határozott, apró termetű, a másik szőkés, mosolygós, nagy fogú. Úgy tűnt, férfiakról beszélgetnek. Jólesett hallgatni, bizsergette.

Hirtelen megszűnt a lépések zaja és a beszéd. G. megtorpant és hátrakapta a fejét. Nem látott senkit. Csak egy lyukra hasonlító kaput, amelyet az előbb észre sem vett. Ez nyelhetette el a két nőt, és akadályozta meg G.-t, hogy tovább képzeledjön.

Az egész utca elnémult. Minden kapualj magába vonta a járókelőket. G. egyedül maradt. Amikor újra elindult, próbált nem törődni e zavaró, furcsa csenddel, ami keskeny sávként tört utat magának gondolataiban, és egy meghatározhatatlan időpontban mennydörgő robajú villamossá változva visszarántotta a valóságba.

Újra megtelt az utca, de valahogy más lett. G. vonzó, eddig nem ismert szagokat észlelt. Talán én is eltűntem, gondolta, azért ez az ismeretlen hangulat.

A folyóparti keskeny házak nem állták útját a kaparó, hideg szélnek. G. mélyen a fülére húzta sapkáját, és rátért a hídra. Kongó léptekkel haladt, de a hang nem jutott el a füléig, azt viszont tudta, hogy valami meg fog változni az életében. De akkor el kell menni innen, az előbb érzett szag nyomában, csak menni, amerre ez az ismeretlen érzés vezeti.